

ningsklasse, man tilsigter at gavne, at tage imod dette Gode, fordi de ikke selv ere i Stand til at yde den Medvirkning dertil, som man ønskede.

Der har jo været debatteret ikke saa lidt om denne Sag i den danske Rigsdag. For 15—16 Aar tilbage vare de Spørgsmaal oftere fremme, og hver Gang man da fra Højres Side kom frem med Forslag, som gik i Retning af at forlange en meget betydelig saakaldet Selvhjælp af den ubemidlede Del af Befolkningen til Hjælp i deres Alderdom eller paa anden Maade, strændede det. Man interesserede sig her i Rigsdagen ikke i den Grad for denne Sag, at man ønskede at gaa ind paa disse Forslag. Det første praktiske Udslag af Bestræbelsen for at humanisere vor Forsørgelseslovgivning, blev den Alderdomsforsørgelseslov, vi have. Naar det ærede Medlem fra Ebeltoft (Neergaard) for et Øjeblik siden sagde, at Socialdemokraternes Begejstring for denne Lov var i Stigen og navnlig var stegen i den sidste Tid, og fremhævede, at Socialdemokratiets Stilling til Løven havde været en anden, da den fræmkom, maa jeg for det første sige, at Socialdemokratiets Begejstring for Alderdomsforsørgelsesloven, som den er, aldrig har været stor, og at den ikke var det paa det Tidspunkt, da Løven blev til, er ganske forstaaeligt, idet der den Gang tillige forelaa et helt andet Forslag, som Socialdemokratiet og en stor Del af Rigsdagens daværende Medlemmer interesserede sig for i højere Grad end for det Forslag, der blev til Lov. Der var nemlig Forslag om en fast Statspension. Det var det Berg-Hørupske Forslag, som den Gang forelaa, og som Socialdemokratiet fandt langt bedre end de moderates Forslag, der senere blev til Lov. At man derfor gjorde, hvad man kunde, for at føre det bedste Forslag igennem, er i sig selv ganske naturligt. Men paa den anden Side maa det ogsaa erkendes, at nu have vi denne Alderdomsforsørgelseslov. Den er i overordentlig mange Henseender og paa afgørende Punkter utilfredsstillende og ufuldkommen. Den lider af den meget store Mangel, at der skal skønnes om den paagældendes Værdighed og den paagældendes Trang, og at det er vilkaarligt, hvad der ydes den, der søger Alderdomsunderstøttelse. Det er i Virkeligheden en Hovedskavank ved Løven. Men sikkert nok ydes der ved denne Lov en Støtte til gamle i Samfundet, uden at man for denne Støtte berøver dem deres borgerlige Rettigheder og gør dem til 2den Klasses Bor-

gere. Vi synes, det er ganske naturligt, at de, der interessere sig for Arbejderne og mene, at Arbejderne ogsaa have et naturligt Krav paa at leve uden at blive satte i Skammekrogen, naar deres Arbejdskraft er hørt op, ikke gerne give Slip paa det, man har i Øjeblikket, forinden der ligger noget for, som man er overbevist om er i alle Henseender bedre.

Jeg tror, at en frivillig Folkeforsikring som Supplement til den nuværende Alderdomsforsørgelseslovgivning vil kunne paa-regne stærk Interesse fra Socialdemokratiets Side, men det er fremhævet fra de forskellige Talere i Dag, at man ikke burde komme ind paa Enkeltheder, og jeg kan ganske slutte mig dertil. Det, som interesserede mig særligt ved den ærede Ordførers Udtalelser, var, at han tog op det, som det blev fremhævet forleden af det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) under Forhandlingen om Statstilskud til Understøttelseskasser for arbejdsløse, at den Sag, som var rejst af os Socialdemokrater i de Forslag, der da laa for, burde gøres til Genstand for Undersøgelse i den Kommission, der skulde have med Folkeforsikringsspørgsmaalet at gøre. Jeg var meget glad ved, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne uforbeholdent udtalte, at det var Ønsket, at Kommissionen skulde tage denne Sag op. Jeg ser deri et meget betydeligt Skridt fremad i Retning af dette Spørgsmaals Løsning, saa meget mere som den Maade, hvorpaa man vil løse Spørgsmaalet, naar det kommer til Stykket, ikke hviler paa noget andet andet Princip end vore Forslags. Vi foresloge at gennemføre Sagen ved Statstilskud til Arbejdernes egen Forsikring mod Arbejdsløshed, og den Maade, hvorpaa man her vil løse hele dette Spørgsmaal om Støtte til den ubemidlede Klasse, er ogsaa Forsikring, og der er ogsaa her Henblik paa Arbejdsløshed. Om det er den ene eller den anden Art af Organisation, man vil gøre til Organ for denne Forsikring, gør ikke stor Forskel, naar man overhovedet erkender Samfundets Pligt til at støtte Arbejderne i deres egne Bestræbelser for at holde sig fri for Nød under Arbejdsløshed.

Jeg haaber, man vil kunne faa noget ud af disse Bestræbelser. Det ærede Medlem for Brønderslev (Th. Larsen) udtalte sig jo om hele denne Sag meget optimistisk. Han syntes at være af den Opfattelse, at det vil være meget let at ordne disse Ting, og at vi ville komme til et Resultat, hvorimod det ærede Medlem for Ebeltoft (Neergaard) ser ganske ander-